

O

Mijn grote broer Nolan zei altijd dat iedereen een superkracht heeft. Niet iets wat je geleerd hebt, maar iets waar je mee geboren bent. En dat dat niet altijd tof is. Sommige mensen hebben een absoluut gehoor of een feilloze intuïtie, andere krijgen iets zinloos mee, zoals heel lang kunnen staren zonder met hun ogen te knipperen. Maar ongeacht of je er iets aan hebt, iedereen kan ten minste één ding heel goed.

De superkracht van Nolan was zoals hij zelf zei: 'Ik kan zorgen dat ik gelukkig ben.'

Dat bewees hij door meestal luidruchtig plezier te maken met een heleboel vrienden. Maar het kon ook ontregelend zijn. Zoals wanneer hij 'gelukkig' was op momenten dat ik wist dat hij dat niet hoorde te zijn. Niet dat hij dan deed alsof. Het was wel een soort van echt, maar niet... authentiek.

Geluk, zei hij, is zoals het licht in je huis: het werkt op elektriciteit die is opgewekt uit de goede dingen in het leven. Ongelukkige mensen hebben donkere huizen zonder elektriciteit, en zetten soms kaarsen bij het raam om hun droefheid voor andere mensen te verbergen, maar dat deed Nolan niet. Hij zei dat hij een fiets in zijn hoofd had, en dat die aan een generator vastzat, en dat hij zich voorstelde dat hij daarop

fietste als hij stroom voor zijn gelukslampen wilde opwekken.

Als je goed keek kon je zien dat zijn licht soms wat zwakker werd, of juist te fel brandde, of flikkerde, wat eigenlijk niet moest. En als je het eenmaal had gezien, kon je het niet meer NIET zien. Dan zag je het vaak. Ik begreep het niet, want ik was toen nog een kind. Nu ik eraan terugdenk, breekt mijn hart.

Nolan was vaak uit zichzelf gelukkig, zonder op zijn ingebeelde fiets te hoeven fietsen. Het was aanstekelijk. Mijn gelukkigste herinnering is van toen ik dertien was en hij zestien, op 1 november.

Mijn klas had Engels van mevrouw Malik en we zaten als slappe poppen over onze tafeltjes gebogen, moe en verkreukeld na Halloween op een doordeweekse avond. We moesten stil lezen en we zwegen wel, maar we lazen niet. Als we een dutje hadden mogen doen, hadden we het ook goed gevonden.

Er knakte een knokkel. Ik zag mijn broer vanaf de gang de klas in gluren. Hij gebaarde dat ik moest komen en dook weg. Misschien was er iets aan de hand.

Ik vroeg of ik naar de wc mocht, kreeg toestemming, pakte het toverstafje en liep de gang op. Nolan was al buiten, voorbij de glazen deur aan het eind van de gang, en zat op zijn zilveren sportfiets met acht versnellingen. Ik vroeg me af hoe hij ongemerkt uit zijn school (die net een gevangenis was) ontsnapt was.

Ik deed de deur open en Nolan wees op het toverstafje. 'Wat is dat nu weer?'

Het was eigenlijk een stokje met een ster van triplex erop geplakt die met glitterverf was beschilderd. Het was kinderachtig en seksistisch, en ik had er een bloedhekel aan. De jongens hadden een zwart stokje met witte stippen. Daar had ik ook een hekel aan, maar minder.

*Ik zwaaide er ongeduldig mee. 'Gangpasje. Wat is er?'
'Stap op. Ik ga je iets geweldigs laten zien.'*

'Nu? Ik kan hier niet weg! En waarom ben JIJ niet op school?'

*'Het duurt niet lang. Zeg maar dat ik je dwong. Stap op.'
'Ik heb geen helm.'*

'Neem de mijne maar.' Hij stak hem naar me uit.

'Maar dan heb JIJ geen helm.'

Hij tikte met zijn knokkels op zijn hoofd. 'Niet nodig.'

Typisch Nolan. Maar ik wist dat het er niet om ging of we gewond raakten, maar of we werden gesnapt, en ik zou geen last krijgen als hij zijn helm niet ophad. Andersom werkte dat niet zo. Hij kreeg zo vaak problemen om dingen die ik deed, want dan zei papa dat hij 'de baas' was.

Ik bukte me om het toverstafje tegen de muur...

'Nee, neem maar mee. Die hebben we misschien nog wel nodig.'

Ik had geen idee waarvoor, maar als Nolan dat soort onbegrijpelijke dingen zei kon je hem maar beter zijn zin geven.

We reden over het pad langs de golfbaan, de glooiende heuveltjes op en af. We kochten smoothies bij Healthie Hut – de zoete, met aardbeiensmaak, niks gezonds aan – en we lachten om mensen die felgroen, fijngemalen gras dronken. Ik liet hem stoppen bij de schommel in Sandy Park, want ik wist dat hij in zo'n bui niet zou zeggen dat ik daar te oud voor was, maar dat hij me heel hoog zou duwen. 'Duw me maar helemaal rond!' riep ik altijd, en het leek dan alsof hij dat echt probeerde. Daarna reed hij ons door het hoge onkruid op het veld, achter het politiebureau langs. 'Zodat ze niet zien dat we aan het spijbelen zijn.' We stopten bij een nieuwe winkel met wenskaarten, teken-

spullen en rare kleine beeldjes, en ik begon het net saai te vinden toen hij een melig moppenboekje vond waarmee we meteen in een deuk lagen. Hij kocht het en we reden weer verder.

Uiteindelijk stopte hij vlak voor de bank.

'Wil je iets heel bijzonders zien?'

Ik was alweer vergeten dat het daar om te doen was. En ook dat ik al meer dan een uur 'op de wc' zat en nooit bij maatschappijleer was aangekomen.

'Wat dan?'

'Neem je toverstaf mee,' zei Nolan. Hij duwde de grote glazen deur open. 'Dit ga je mooi vinden.'

Mijn eigen superkracht is dat ik heel goed niet aan dingen kan denken waar ik niet aan wil denken. Daardoor kan ik steeds opnieuw genieten van een van de mooiste herinneringen van mijn leven, terwijl die maar heel kort van de allerafschuwelijkste vandaan is.

1

Hamster is actief
Hommel zweeft
Hamerhaai is rustig
Hannigansje is 4p!

Ik ben in een beter humeur dan ik in deze omstandigheden zou moeten zijn. Het is pas donderdag, ik moet voor morgen nog bergen huiswerk maken, het is al dagenlang grijs en bewolkt, en toch zit er een onverklaarbare vering in mijn loop. Nou ja, die is wel verklaarbaar, maar ik heb geleerd er maar gewoon van te genieten.

Als iedereen door de gang naar de uitgang loopt, duikt Holly naast me op. Ik voel de gebruikelijke neiging om haar donderwolk aan zwart kroeshaar aan te raken. Ik weet dat ze het prima zou vinden – andere witte meisjes hebben het haar weleens gevraagd. Dan kijkt ze ze even streng aan en vraagt: ‘Hoeveel geld heb je bij je?’ Waarna ze lacht om hun geschrokken gezichten en antwoordt: ‘Goed hoor, maar niet te lang, want dan wordt het raar’. Toch weet ik me te beheersen. Zo’n meisje wil ik niet zijn.

‘Hoi Mel,’ zegt Holly. ‘Wil je een lift?’

‘Echt?’ vraag ik en ik fleur op. En zak weer in. ‘O, verdoerie, ik ben vandaag op de fiets... én ik ga nu niet naar huis... precies zoals elke dag van het hele jaar dat je me nu kent.’

‘Jaar en vier maanden, om precies te zijn. In de tweede heb ik je gered, in december was dat.’

Het is niet overdreven wat ze vorig jaar heeft gedaan een redding te noemen, hoe ze vriendschap met me sloot toen ik zo ziek werd en zoveel school miste – maanden zelfs – en de paar vriendinnen die ik toen had kwijtraakte.

‘Op een dag steekt iemand je banden lek,’ zegt ze. ‘Dan piep je wel anders.’

‘Alsof ik die liften van jou al langer afsla dan... wat, drie dagen? Maandag was het toch, dat je je rijbewijs hebt gehaald?’

‘Die banden zijn zo oud dat ik ze met een nagelvijl kan doorprikken.’

‘Dat zou ik jammer vinden,’ zeg ik.

‘Waarom? Die ouwe fiets is toch gewoon een waardeloos stuk schroot.’

‘Maar wel mijn waardeloze stuk schroot. En een erfstuk. Maar ik bedoelde dat ik het jammer zou vinden als de politie je zou betrappen. Dan stoppen ze je in de gevangenis en dan zou ik je ontzettend missen. Je hebt nog een proefrijbewijs, dus je mag de eerstkomende... 362 dagen helemaal níemand een lift geven.’

‘Dat zeg jij,’ zegt Declan, die bij ons komt lopen. ‘Illegaal is iets anders dan onmogelijk. Ik ben wel klaar met lopen. Daarmee verspil ik elke dag twee uur. Tien uur per week. Veertig...’

Ik kijk hem even aan. ‘Doe jij twee uur over zes kilometer?’

Hij grijnst. ‘Misschien heb ik het niet helemaal goed opgeteld.’

‘Volgens mij ben je gewoon vergeten om al die keren ervan af te trekken dat je achter de bibliotheek zit. Maar je hebt gelijk, dat hoort ook bij de twee uur die er van jou per dag in rook opgaan...’

‘Verdampen,’ zegt hij.

‘Weet je wat? Je mag het helemaal op je eigen manier uitrekenen, maar zoek vandaag in de bibliotheek dan wel even het woord “mierenneuken” op.’

Declan haalt zijn neus op. ‘Ik ben blij dat mijn vriendin een rijbewijs heeft, en een auto, en een achterbank...’

Holly maakt met een por in zijn ribben een eind aan zijn dankbaarheid. ‘Bedenk maar eens hoeveel tijd jij op die fiets verdoet,’ zegt ze tegen mij. ‘Ik breng je in een wip naar huis. Of naar je werk, of waar dan ook.’

‘Ik heb geen haast. Beweging is gezond. Probeer het ook maar eens. Als het einde der tijden daar is, ben ik er klaar voor en dan zijn jullie voer voor zombies. Blijf maar lekker overal met z’n tweetjes naartoe rijden. Ik wil namelijk niet de traagste van ons groepje overlevenden zijn.’

Als we het gebouw uit lopen, haalt Declan een verfrommeld papieren zakje uit zijn zak.

‘Moet je zien,’ zegt hij als hij me ziet kijken. ‘Ik was vergeten dit in de auto te laten liggen voor de terugweg...’

Hij vouwt het verkreukelde zakje open en laat me de inhoud zien, die nog het meest op een stukje van een graszode uit iemands tuin lijkt.

‘Goor!’ Ik duw het weg. ‘Heeft dat de hele dag in je kluisje gelegen? Hoe kom je er trouwens aan?’

Zijn grijns krijgt iets schaapachtigs. Holly zet grote ogen op. ‘Is dat...’ zeg ik. ‘Ik bedoel, heeft je moeder dat gemaakt?’

Hij knikt. ‘Ze kan niet precies bijhou...’

‘Dus jij pikt de kankerbrownies van je oma?’

‘Ssst! Niet iedereen hoeft het te weten!’ Hij stopt het zakje onder zijn arm. ‘Er zijn er altijd zat. Zodra ze op drei-

gen te raken maakt mijn moeder nieuwe.’

‘Dat is ziek,’ zeg ik. ‘Hoewel... hmmm... laat nog eens zien...’

‘Mooi niet, Mel. Als jij ze ook wilt, pik je ze maar van je eigen...’

‘Declan!’ zegt Holly met opeengeklemd kaken, en met een blik op mij.

Hij blijft stokstijf staan. Mijn oma Cece is een jaar geleden aan maagkanker overleden. Maar zijn opmerking raakt me niet. Vandaag niet.

Ik woel door zijn piekerige blonde haar – *zijn* haar aanraken is helemaal niet gek. Hij vindt het vreselijk, maar na zijn blunder laat hij me mijn gang gaan. Zijn haar kan hem niet schelen, het benadrukt alleen wel dat ik acht centimeter langer ben dan hij.

‘Maakt niet uit, kleintje. Ik heb geen drugs nodig om high te worden.’

Integendeel.

Ik zeg Holly en Declan gedag, haal het slot van mijn fiets en stop het in mijn rugzak.

‘Mel?’

Dat is onverwacht.

‘Hoi Connor.’

Ik weet niet goed wat ik verder moet zeggen. Connor en ik zijn geen vrienden meer, hoewel ik met hem nooit zo’n ruzie heb gehad als met de anderen. We hebben elkaar na mijn ziekte gewoon nooit meer gesproken. Ik concentreer

me op het onder de snelbinders stoppen van mijn rugzak.

‘Weet jij wat er met Annie is?’

Dat is zo’n vreemde vraag dat ik ophoud met wat ik aan het doen ben en hem aankijk.

Het is een normale, maar nutteloze reactie. Connor kijkt zelden iemand aan, ongeacht of het een onbekende, een vriend of een ex-vriend is. Hij kijkt nu naar iets een stukje links van mij. Zijn steile rode haar hangt over zijn voorhoofd.

‘Ze is de hele week al ziek,’ zegt hij, nog altijd zonder me aan te kijken. ‘Maar we mogen niet langskomen. Zumi heeft het geprobeerd, maar Annies moeder liet haar er niet in.’

Zumi en Annie waren de andere twee vrienden die ik vorig jaar ben kwijtgeraakt – en ik had er maar drie. Dat hij mij nu naar hen vraagt maakt dit gesprek vreemder dan wat Annie ook in haar schild mag voeren.

‘En nu wil je mijn recept voor kippensoep omdat je haar wat te eten wilt brengen?’

‘Ze appte vandaag dat ze naar haar oom gaat – die in Connecticut, neem ik aan. Dat is gek voor iemand die net een hele week ziek is geweest.’

‘Misschien is ze zwanger.’

Daar reageert Connor niet op. ‘Zumi maakt zich grote zorgen om haar.’

Ik merk pas dat ik een muur om me heen heb als ik hem voel afbrokkelen.

Hij maakt zich zorgen omdat Zumi zich zorgen maakt, niet om Annie die ziek is of zich raar gedraagt. Dat hadden hij en ik gemeen. Zumi was de beste vriendin die ik ooit heb gehad, en Connor daardoor de beste vriend. Toen kregen Annie en ik ruzie, kozen zij haar kant en trok ik me terug.

Ik neem Zumi en Connor niks kwalijk – zij waren al langer vrienden met Annie – en het was mijn schuld. Maar dat Annie me naderhand zwartmaakte was niet mijn schuld.

Er stopt een auto naast ons. Het zijn Holly en Declan, die net de parkeerplaats afrijden.

‘Alles in orde?’ vraagt Holly.

‘Yep,’ zeg ik.

Ze blijft naar me gluren, dus lach en zwaai ik. ‘Zie je morgen.’

‘Bel me straks maar.’ En ze rijdt langzaam weg.

De beschermende bemoeienis van Holly herinnert me eraan dat ik Zumi en Connor weliswaar nog vreselijk mis, maar dat het feit dat hij nu met me praat niet betekent dat we weer vrienden zijn.

‘Was dit Zumi’s idee?’ vraag ik. ‘Of had je de op een na laatste mens op aarde al gehad?’

Hij kijkt me zo kort aan als maar mogelijk is. Zijn vochtige groene ogen staan droeviger dan ik me herinner, maar veel vergelijkingsmateriaal is er niet: hij is niet zo van het oogcontact. Er zijn ook mensen die zeggen dat het aan mij ligt, dat ik veel te veel van het oogcontact ben.

‘Je denkt toch niet echt dat ik Annie heb gesproken, hè?’ zeg ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik kan het verder aan niemand vragen.’

Ik kijk Connor na als hij wegloopt. Iemand springt van het muurtje rond de parkeerplaats en gaat naast hem lopen. Het is Zumi: lang zwart haar, vale spijkerbroek en dezelfde zwarte hoody die ze droeg op de dag dat ik haar leerde kennen.